Sahir

13 Ekim 2026 - 21. Sayı

Abdullah Emre Aladağ | Ahmet Cihan Acar | Aycan Çakmak | Ayhan Aslan
Bahtiyar Hidayet | Baran Aksan | Beyza Malkoç | Bünyamin Tan
Cemal Karsavran | Erencan Kaman | Erkin Tolga Sayılkan | Figen Batar
Furkan Selim Türkkal | Gizem Ogan | Hüseyin Duygu | Muhammet Fatih Dur
Neslihan Höçük | Ozan Ebedi | Senem Beril Başoğlu | Sophia Jamali Soufi
Tuna Pürnek

Genel Yayın Yönetmenimiz Muhammed Fatih Dur'un şiirlerini bir araya getiren Sabırsız Dua, sabır ile sabırsızlık arasındaki ince çizgide dolaşan dizeleriyle okuru iç dünyaya doğru bir yolculuğa davet ediyor.

Bireysel duyguların, yaşanmışlıkların ve toplumsal izleklerin damla damla dizelere aktığı bu kitapta; kimi zaman içten bir yakarışa, kimi zaman da derin bir iç hesaplaşmaya dönüşen şiirlerle karşılaşacaksınız. Genç bir şairin arayışını, coşkusunu ve şiire olan tutkusunu taşıyan bu eser, yer yer sarsıcı imgeleri ve samimi diliyle dikkat çekiyor.

Keyifli okumalar dileriz.

Sahir

Sahir Dergi
13 Ekim 2026 - 21. Sayı

Yayın Kurulu

Genel Yayın Yönetmeni
Muhammet Fatih Dur

Yazı İşleri Müdürü
Abdullah Emre Aladağ

Editörler
Erkin Tolga Sayılkan
Baran Aksan
Gizem Ogan
Emrecan Şuşter
Senem Beril Başoğlu

Redaksiyon
Abdullah Emre Aladağ
Muhammet Fatih Dur

Son Okuma
Emrecan Şuşter

Görseller
Muhammet Fatih Dur

Mizanpaj
Abdullah Emre Aladağ

İmtiyaz Sahibi
Abdullah Emre Aladağ

Eserlerinizi sahirmecmua@gmail.com adresinden bize gönderebilirsiniz. sahirdergi.com adresinden eski sayıları okuyabilir, @sahir.dergi Instagram hesabımızdan bizi takip edebilirsiniz

5 ~ Dünyada Kalan Son Oda
Erkin Tolga Sayılkan

14 ~ Gaspar Noé'nin Love (2015) Filmi Üzerine Bir Yazı
Baran Aksan

16 ~ Çift Canlı Adam - Ambrose Bierce
Çeviren: Abdullah Emre Aladağ

19 ~ Keşke Yapmasaydım
Gizem Ogan

22 ~ Teslimiyet
Erencan Kaman

24 ~ Perde-i Mahrem
Furkan Selim Türkkal

26 ~ Son
Beyza Malkoç

27 ~ Üçüncü Nöbetten Kalan
Ozan Ebedî

28 ~ Avuntu
Ayhan Aslan

29 ~ Bilmiyorum
Senem Beril Başoğlu

31 ~ Hıfzı Tevfik Gönensay Arşivinden Bir Sahte "Zaman Makinesi İcadı" Haberi
Bünyamin Tan

Sahir Dergi
13 Ekim 2026 - 21. Sayı

34 ~ Saklambaç
Figen Batar

35 ~ Yazma!
Muhammet Fatih Dur

37 ~ Hüdhüd Kuşu
Ahmet Cihan Acar

38 ~ Eğilip Öper Ellerinden Yüreğim
Cemal Karsavran

39 ~ Yangın
Sophia Jamali Soufi

41 ~ Yeni Bir Evrenle Ufak Bir Tanışma
Tuna Pürnek

43 ~ Benzin
Aycan Çakmak

44 ~ İmkansıza Çağrı
Neslihan Höçük

46 ~Rodop Dağlarında Şiirin Kardeşliği Sabahattin Ali'nin Doğduğu Topraklarda Birkaç Gün
Hüseyin Duygu

55 ~ Doğanın ve Şairin Kardiyogramı
Bextiyar Hesenov(Bahtiyar Hidayet

Editörden

Sonbahar geldi ve çattı. Yaz ise yakıcı sıcağını usulca bırakarak kıta değiştirdi.

Hazan mevsimi, aşkların, ayrılıkların ve melankolilerin devridir. Nice şiirlere gebe olmuştur hep bu zamanlar.

Bir de el yurdunda Cadılar Bayramı vakti şimdiler. Korku öyküleri, filmleri ve korkutucu görseller, içerikler sürekli karşımızda. Korku severler için bulunmaz bir nimet.

Bizler ise bu sayımızda nice yüreğe dokunan şiire, güzel çevirilere, öykülere ve kaliteli denemelere yer verdik. Dergimize yeni katılanlarla da daha çok büyüyoruz. Kaliteli kalemler ve yol arkadaşlarıyla, uzak mesafelerden gönül yakınlığıyla destek olanlarla küçük ama kararlı adımlarla ilerlemeye devam ediyoruz ve edeceğiz de.

İlerleyen süreçte videolu ve sesli içeriklerimiz, canlı etkinliklerimiz ve kitap kulübümüz sizlerle olacak. Takipte kalın

Keyifli okumalar

Dünyada Kalan Son Oda

Bir Jack Thorne Yalnızlığı

Erkin Tolga Sayılkan

Bu kasvetli, kara bahtlı, karanlık şehrimizde yine yağmurlu bir gecenin doruklarındayız...
"Biz" diyorum ama yine bir başımayım, yalnızlık denilen dostumla münakaşa halindeyim.
Yalnızlığımızla münakaşaya girmek için illa bunun yüzünüze haykırılmasını beklemeyin. İlla bunu bir şekilde hisseden o sadık, kadim dostunuz her daim size derinliklerden seslenmeye hazırdır.
Bir telefon sessizliğinde bazen bunu hissedersiniz.
Bazen toplanan bir bavulu izlerken...
Bazı zamanlar, kalabalıkların içine aktığınızda – özellikle de bu zamanlarda – o kadim dostunuzun usul usul kulağınıza fısıldadığını duyarsınız.
Bazen de bütün şehir susar ve nedenini anlamazsınız.
İşte o zaman, yalnızlığınızla, olanca entelektüel ve duygusal birikiminizle münakaşaya hazırsınız demektir.
***
Yağmur tam üç gündür aralıksız yağıyordu. Hava hafiften aydınlandığı için gündüz olduğu anlaşılan saatlerde bardaktan boşanırcasına dökülüyor, gece ise şişenin dibindeki son damlaları döker gibi yerini çiselemeye bırakıyordu.
Sokaklar için alışılmadık bir durum değildi bu. Özellikle yılın bu günleri şehrin güneşe dair hatıraları, unutulan eski bir simaya dair gibiydi. Her daim boz rengini – zaman zaman farklı tonlarla – koruyan gökyüzü, bu gece yine yıldızsız karanlıklara bürünmüştü. Sokakta hala yanan tek tük ışıklardan damlayan çiseleri saymaya çalışsam da bir yerden sonra takılıp başa dönüyordum.
Gün boyu yağan yağmurdan hatıra kalan kaldırımlardaki kirli su birikintileri ve sabahın hala bizlere uzak çizgisinin elbet bir vakit ulaşacağı koyu ufuklar, bir de ben...
Böyle böyle sabaha ulaşacağız sanıyorum...
***
O gece büromdayım yine.
Bu köhnemiş duvarların ardından dünyaya bakıyordum.
Yine.

İşten çıkıp eve gitmek için pek çok sebep sıralanabilir. Ancak ben bu sebeplerden kendime bir tane uydurup da eve gitmemiştim. Büronun ışıkları – masamdaki çalışma lambasını saymayalım – gecenin koyu rengine kendini bırakmıştı. Ben de dışarıyı seyredebileceğim uygun bir koltuğa yığılmış ve geceyi seyre dalmıştım.

Hayatımın değişmezleri; duvarları yılların sigara dumanıyla kendini salmış bürom, evden buraya – sırf rahat etmek için – getirdiğim koltuğum, çalışma masamdaki yarım şişe viski, şişenin yanında Don Kişot'un Sancho Panza'sı gibi her zamanki yerini alıp ekip çalışmasına hazırlıklı ve dibinde her zaman içilmeye hazır bir serçe parmağı kadar doluluktaki kadeh ve küllükte öfke ve sitemle söndürülmüş gibi duran ve hepsinin boynu bükük yaklaşık iki paket sigaranın izmaritleri.

Ve gece yarısından sonra 02.17'yi gösteren akreple yelkovan, duvardan bana bakıyor.

Bir de telefon…

Yalnız kaldığınızda masada o asla çalmayan telefon garip bir hâl alıyor. Onunla ahizeyi açmadan konuşmaya çalışıyorsun. Muhabbet koyulaşıp da telefonla felsefî konulara, gecenin koyuluğunda insanı titreten hislere dair dertleşme faslına geçtiğinizde de telefonun çalmasını istemiyorsunuz. İnsan, yalnızlığıyla derin derin sohbetlere, münakaşalara girdiğinde araya – Tanrı kelamı dahil – hiçbir şeyin girmemesi gerekiyor. Bu sebeple sohbetin o en koyu yerinde telefon çalsın istemiyorsunuz.

Çalmaması da kötü hissettiriyor gerçi.

Gerçi zaten, bu gece tüm sessizliğiyle masada duruyor telefon. Hatta öyle hissediyorum ki derin konulara bile giresi yok onun da. Tüm tek taraflı konuşmalarıma tepkisiz. Bir ara "Sen de mi?" diye sitem ettim ona ancak yine cevap vermedi.

Şişeyle kadehimin ise – telefonun aksine – verecek çok cevabı ve hatta açmak istediği konular, dalmak istediği derinlikler vardı.

Elbette, tercihim kendini naza çeken telefondan yana olmayacaktı.

Telefonun canı cehenneme…

Kendini bu kadar naza çekecek ne olmuş olabilir ki diye sorası geliyor insanın telefon için. Kadeh öyle mi peki? Hemen kendini koyuveriyor muhabbete, hatta bazen fazla laubali oluyor. Samimiyetin suyunu kaçırdığı anlar var. Muhabbeti onlarla ilerletiyorum, bir yandan da çiseleri saymaya devam ediyorum. Sayıyı genelde iki yüz civarında şaşırıyorum. Bu tespiti de sanıyorum dokuzuncu çise sayma turumda falan fark ettim.

Yoksa on dokuzuncu muydu?

Sayısız tur geçiyor, yine dudaklarım, kendini iyice ellerimin sıcaklığına terk eden kadehle buluşmaya hazırlanıyor.

Gözlerim yine çiselerle dalgın dalgın bir tura daha kendini bırakacakken, birden irkiliyorum.

Tak, tak, tak…

Kapı çalındı.

02.19.

Duvardaki saatle tekrar göz göze geldim.

Kapımı kim çalardı diye düşündüm bir an. Ya başı belada olan zavallılar – ki bu saatte mümkün değil – ya başımı belaya sokacak tipler – ki bu saatte burada olduğumu bilemezler – ya da başı artık belaya giremeyecekler.

Bu son grup genellikle geçmiş davalarımın hayaletleri olurdu.

Kendimi riske atmamak adına tabancamı çekmeceden usulca çıkarıp kapıya doğru yöneldim.
"Kimsiniz?"
Kapı, sessiz. Ardından cevap gelmedi.
Kapıya yaklaştım.
"Kapalıyız."
Yine o ölüm sessizliği.
Sonra kapının altından beyaz bir şey içeri doğru kaydı.
Yaklaşınca bir zarf olduğunu fark ettim. Elim tabancamda olduğu halde hızla kapıyı açıp doğrulttum. Kapıda kimse yoktu. Sağlı sollu koridoru kontrol ettim ama koridorda da in cin top oynuyordu.
Koridorun sonunda, arka tarafa açılan pencere de kapalıydı ancak koridordaki ampul bir rüzgâr almış gibi sallanıyordu.
Kendimi kollayarak gerisin geri büroma doğru girip kapıyı kilitledim. Zarfa doğru eğildim. Üzerinde el yazısıyla – güzel de bir yazıydı – bir isim yazıyordu.

Jack Thorne

Zarfı dikkatlice açtım. Genelde bu saatlerde açılan zarftan hayırlı şeyler çıkmazdı. İçinden küçük bir not kağıdı ile bir anahtar düştü. Kağıdın üzerinde yine aynı el yazısı:
“Yalnız değilsiniz.”
Normal şartlarda bunun rahatlatıcı bir cümle olması gerekirdi.
O gece değildi.
Kağıdın arkasında yine bir başka yazı, aynı el yazısıyla yazılmıştı:
Eski Rookery Caddesi, 17.
03.00'ten önce gelin.
Saat 02.25'ti.
İçimdeki sağduyu gitmememi söyledi.
İçimdeki diğer şey ise sağduyunun yıllardır bana pek faydası olmadığını hatırlattı.
Paltomu aldım.
***
Rookery'ye yürüdüm.
Taksi bulabilirdim ancak yürümeyi tercih ettim.
Bazı geceler insan bir yere ulaşmak istemez. Sadece yürüyüp yorulmak istersiniz.
Sadece yürümek ister.
Yağmur çiseleri yüzüme vururken sokaklarda ilerledim. Şehrin sokakları uykuya dalalı uzun zaman olmuştu.
Sonra bir şey fark ettim.
Arabalar yoktu.
Saat neredeyse üçtü; trafik olmaması normaldi. Zaten bu saatte üç çeşit trafik olurdu... Yukarıda saydım işte, bir daha saydırmayın.
Ama hiç araba yoktu.
Bir tane bile.
Sonra dükkânlara baktım.
Kapalıydılar.

Apartmanlara baktım.
Tek bir pencerede bile ışık yoktu. Zaten bu saatte... neyse işte, anladınız.
Bir köşede durdum ve yağmur çiselerinin düşüşü haricinde bir ses var mı diye boş sokaklara kulak kabarttım.
Başka hiçbir şey yoktu.
Ne motor.
Ne radyo.
Ne uzaktan gelen bir kahkaha.
Ne sarhoş kavgası.
Ne polis sireni.
Ne köpek havlaması.
Şehrin bütün sesleri çekilip gitmişti.
"Jacques."
Tanıyıp da unuttuğum sokak kadınlarından biri mi seslendi diye ardıma dönüp karanlığı dikizledim. Kimsecikler yoktu.
“Jacques.”
Bu sefer ses daha bir tanıdık gelmişti kulaklarıma.
İnsan bazı sesleri sadece unuttuğunu sanıyor.
"Jacques."
Bu kez karşı kaldırımdan geldi. Gerçi orada da zaten kimse yoktu.
Orada kimse yoktu.
Yürümeye devam ettim.
Daha hızlı.
***
17 numara, belediyenin yeni liman alanına yer açmak adına yıkmak için seneler önce mühürleyip de unuttuğu eski apartmanlardan biriydi. Kapıdaki pirinç sokak numaralarının ikisi de kararmıştı ancak birisi alelacele üzerlerindeki pisliği temizlemiş gibi üstünkörü bir şekilde biraz parlatılmıştı.
Zarftaki anahtar kilide şaşırtıcı bir kolaylıkla uydu. Sanki birinin içeri girdiğini duyururcasına gıcırdayarak açıldı kapı.
İçeri girdim. Rutubet, çürük tahta kokusu ve yakındaki denizin tuzu binanın duvarları arasında enteresan bir karışım meydana getirmişti. Mide bulandırmıyordu ancak hoş olmayan bir şeyler hissettiriyordu.
Giriş katında görülecek çok bir şey yoktu. Daireleri hızlıca dolaştıktan sonra – hepsinin kapısı sökülmüştü – üst katlara doğru ilerledim.
Her katta aynı manzara beni karşıladı; bomboş daireler, çürüyen bir bina...
Her dairenin girişinin yanında bir daire numarası vardı. Daire numaraları. Her katta yedi daire.
"Harika” diye durup düşündüm. “Bu gece sayılarla, saymayla çok içli dışlıyım.”
“Matematikten hep nefret etmişimdir” diye bir an düşündüm ancak aslında pek de umursamazdım. Nefret değil de uzanamadığım ciğerle ilgili düşünceler olabilir.
En üst kata kadar dikkatlice tırmandım. Bir elimde güvenilir el fenerim – beni yolda bırakmaz asla – diğerinde ise cebimde elimi ayırmadığım tabancam.

En üst katta tek bir kapı beni karşıladı. Diğer dairelerin hepsinin kapısı sökülmüşken, buna tenezzül etmemişlerdi herhalde.
Kapıya yaklaştım. Üzerinde yan dönmüş daire numarası:
“∞”
Kapalı gibi duran kapıyı zorlamaya çalıştım ancak hemen açıldı.
Tek odalı bir daire.
Odanın ortasında bir sandalye vardı. Karşısında da bir televizyon. Bozuk olduğunu düşündüm zira olmasa burada bırakmazlardı. Ancak beni tetikleyen bir şeyler tuhaf bir şeyler vardı. Televizyonun düğmesini çevirdim.
Televizyon açıldı, “binanın hala elektriğinin kesilmemiş olması tuhaf” diye düşünecek oldum ancak arkasında herhangi bir kablo göremedim.
Televizyon açıktı.
Ekranda karıncalanma vardı. Bir şey görünmüyordu. Gözüm sandalyeye doğru kayınca üzerindeki notu gördüm:

Oturun.

"Oturmayacağım."
Televizyonun görüntüsü değişti. Ben de oturmak zorunluluğu hissettim.
Bürom göründü ekranda.
Boştu.
Kamera tavandan çekiyordu.
Masam.
Sandalyem.
Viski şişem.
Sonra görüntü değişti.
Evim, oturma odam.
Bir sebep uydurup da gidemiyordum ya, işte, orası.
Ancak evimde birileri vardı. Ekrana yaklaşıp dikkatlice seyretmeye başladım.
Kanepede iki kişi oturuyordu.
Ben.
Ve o.
Gençtik.
Gülüyorduk.
Hatırlamadığım ya da hatırlayamadığım bir akşamdı.
Ya da hatırlamak istemediğim.
Ekrandaki kadın konuştu:
"Jacques."
Donup kaldım.
Ekrandaki ben hâlâ gülüyordu.
Ama kadın artık ona bakmıyordu.
Bana bakıyordu.
"Ne istiyorsun?"
Kadın başını hafifçe yana eğdi.
"Hiçbir şey."

Görüntü karardı.
Bir an ne olduğunu anlayamadığım bir hezeyanın içine düştüğümü hissettim. Benliğimi kaplayan bir ürperti beni ele geçirdi. Sonra nedenini anlamadığım bir iradeyle gözlerim tekrardan ekrana kaydı. Bir yazı belirmişti:

BİZ SADECE SENİ İZLİYORUZ.

"Kim?"
Yazı değişti.

HER ZAMAN İZLEDİK.

Tabancamı çıkardım.
Bunun televizyona karşı ne işe yarayacağını bilmiyordum. İnsan korkunca kendini kaybediyor, doğal olarak da pek çok mantıksız iş yapabiliyor. Ancak bu hareketler mantıksız olsa da kimseye yabancı değildir. Herkes bir defa en azından bu hareketlerden birini yapmıştır.
"Ne istiyorsunuz?"
Uzun süre cevap gelmedi.
Sonra:

YALNIZLIĞINI.

Güldüm.
Gerçekten güldüm. Benliğimi ele geçiren ürperti, yerini bir deliliğe, bir çeşit anlamsızlığa bırakmıştı. Mantığın karşı kıyısına yüzüp oradan cevap verdim:
"Biraz geç kaldınız."
Ekran karardı.
Arkamdan bir ses geldi.
"Hayır, Bay Thorne."
Döndüm.
Oda değişmişti.
Kapı, duvar, koridor, tavan... Hepsi karanlıklar içinde yitmişti.
Sadece karanlık.
Ve karanlığın içinde çok uzaklardan göz kırpan yıldızlar.
Ama bunlar bizim yıldızlarımız değildi. Bazıları hareket halinde, bazıları soluk alıp verirmişçesine büyüyüp küçülen, bazıları da beni izliyor gibi hareket eden noktacıklar...
Uzakta devasa bir şey süzülüyordu. Yıldızları kapatarak gezen bu şeyi seçmek mümkün değil gibiydi.
Şeklini anlayamadım zira gözlerim onu her kavramaya çalıştığında başka bir şeye dönüşüyordu.
Bir kabuk.
Bir yüz.
Bir şehir.
Bir ağız.
Sonra hepsi birden.
Ve onun arkasında...
Milyon milyon üstüne parlayıp sönen noktalar. Biraz dikkatlice, daha detaylı incelemeye çalıştım.

Her noktanın içinde bir figür göze çarpıyordu. Biraz yaklaşınca tanıdık figürler olduğunu seçebildim.
Odalarında yalnız oturan insanlar...
Mutfağında yalnız oturup atıştıran birisi...
Kapısının vurulmasını bekleyen yaşlı bir kadın...
Yatağında tavanı izleyen bir çocuk...
Kulübesinden boş bir araziyi izleyen bir asker...
Telefon başında, hiç gelmeyen bir aramayı bekleyen bir kadın...
Milyonlarca insan...
Milyonlarca oda...
Milyonlarca yıldız...
Ve karanlıktaki şey onların arasında dolaşıyordu.
Besleniyordu.
Bir ses zihnimin içinde yankılandı.

SİZ BİZİ ÇAĞIRDINIZ.

"Ben sizi çağırmadım."

SEN DEĞİL.

Işıklar çoğaldı.

SİZ.

İnsanlık.
Bir anda anladım.
Dualar, büyüler, kadim kitaplar değildi onlara seslenen...
Söylenmeyen cümleler, açılmayan telefonlar, boş yataklar, terk edilmiş binalar, unutulmuş yaşlılar, sevilmeyen çocuklar...
Kalabalık şehirlerde kimseye dokunmadan geçen hayatlar.
Bütün bunlar bir tür sinyaldi.
Ve evrenin karanlık bir köşesinde bir şey bu sinyali duymuştu.

SİZ ÇOK GÜRÜLTÜ YAPIYORSUNUZ.

Ses devam etti.

YALNIZKEN.

Dizlerimin titrediğini hissettim.
“Ne yapacaksınız?” diye dudaklarımdan bir cümle döküldü.
Karanlığın içindeki devasa şey yaklaştı.
Yıldızlar onun etrafında kayboldu.

HİÇBİR ŞEY.

Bu cevap beni diğer her şeyden daha fazla korkuttu.
“Öyleyse neden geldiniz?”
Uzun bir sessizlik.
Sonra:

ÇÜNKÜ BİZ DE YALNIZIZ.

Ve karanlıklar beni benden alırken düşler, hayaller ve kabuslar arasında kaybolup engin bir boşluğa düştüm.
***

Gözlerimi açtığımda Eski Rookery Caddesi'nde yatıyordum.
Yağmur durmuştu.
Sabah çizgisi çoktan ufku geçmiş ve üstümden aşmıştı.
Arabalar geçiyor, bir otobüs yolcularıyla homurdanarak köşeyi dönüyordu.
Bir adam kaldırımda küfrediyordu. Onun küfürlerinden iğrendiği yüzünden anlaşılan bir kadın da köpeğine sabah yürüyüşü yaptırıyordu.
Şehir geri dönmüştü.
Caddenin kaldırımlarında biraz dolaşıp 17 numarayı aradım. 13, 14, 15, 16 vardı. Ve sonra boş bir arazi. Bina belli ki çoktan yıkılmış ve enkazı da çoktan kaldırılmıştı. Ardından deniz görünüyordu.
Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp sabah bezginliğinden ayılan bir köpek gibi büroya doğru gerisin geriye yol aldım.
***
Paltomu astım ve cebimdeki tabancayla el fenerini her zamanki çekmecelerinde yan yana yatırdım.
Kahvaltı saati gelmişti, dolayısıyla şişeyi kavrayıp kadehimi doldurdum. Bu hayat beni alkolden, sigaradan öldürmeyecekti zaten; biliyordum.
Sonra telefonu gördüm. Masada sessizce uyuyordu.
Her zamanki gibi.
Masanın başına geçip sandalyeme kuruldum.
Eskiden sessizlikten nefret ederdim.
O sabah farklıydı zira sessizliğin boş olmadığını bana gösteren çok enteresan bir gecenin içinden aydınlığa kavuşmuştum.
Telefonu elime aldım. Eski bir numarayı çevirdim. Parmaklarım numarayı sadece unuttuğunu sanıyordu.
Bir kez çaldı.
İki.
Üç.
Dört.
Sonra telefon açıldı.
"Efendim?"
Bir süre konuşamadım. Ağzımdan kelimeler çıkmaya gayret etse de nefes bile alamıyordum.
Sessizliği yine ahizenin karşısında bana seslenen kadın bozdu:
"Jacques?"
Gözlerimi ve telefonu aynı anda kapattım.
"Sadece..."
***
Şehir uyanıyordu. Milyonlarca pencere, oda, insan... Ve onların çok ötesinde, yıldızların arasındaki karanlıkta bir şeyler bize bakıyor. Belki de milyonlarca yıldır... Belki onlar da bir telefonun çalmasını bekliyor.
İnsan evrendeki en küçük, en zayıf veya anlamsız şey bile değil belki. Ancak o güne kadar varlıkların en yalnızı diye düşünürdüm.
Artık öyle düşünmüyorum.

Ve belki yıldızların arkasındaki o şeyler de aynı korkuyu taşıyor. Belki bütün evren, birbirini bulamayan varlıklarla dolu.

O günden sonra geceleri büromda tek başıma oturduğumda bazen pencereye bakarım.

Gökyüzü bulutluysa rahat ederim. Yıldızlar görünüyorsa etmem. Çünkü bazı geceler bir yıldızın diğerlerinden farklı olduğunu fark ediyorum.

Yanıp sönmeden, hareketsiz... Beni izleyen gözler gibi.

Ve çok dikkatli dinlediğimde, telefonun ahizesinden geliyormuş gibi uzak bir ses duyuyorum:

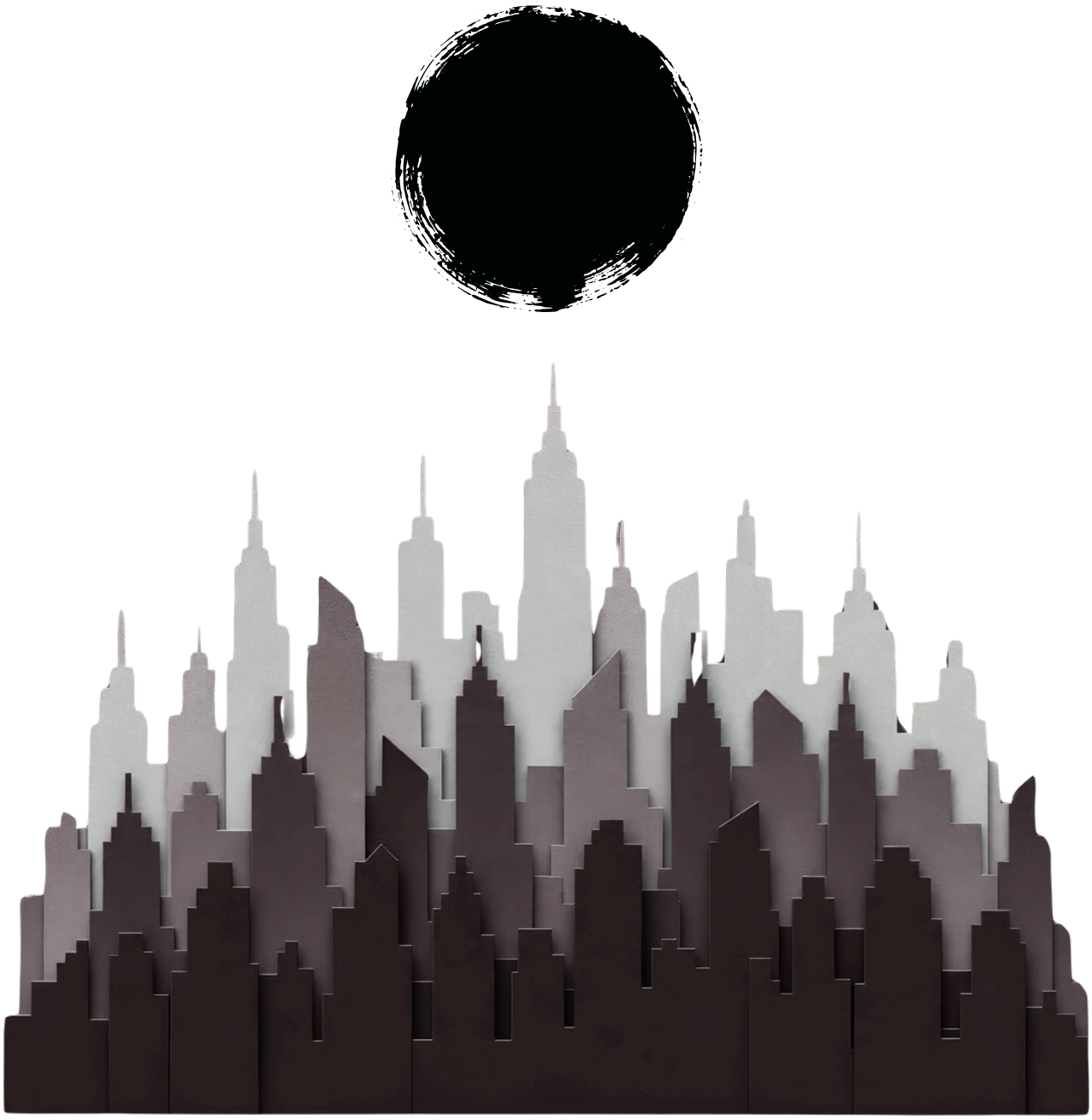
Jacques. Orada mısın?

Henüz cevap vermedim.

Yalnızlık korkunç elbette.

Ama bazen...

Yalnız olmadığını öğrenmek çok daha korkunç.

Gaspar Noé’nin Love (2015) Filmi Üzerine Bir Yazı

Baran Aksan

Giriş

Love, Arjantin asıllı Fransız yönetmen Gaspar Noé’nin dördüncü uzun metraj filmidir. "Yeni Fransız Aşırılığı" (New French Extremity) akımının en radikal temsilcilerinden olan Noé, ana akım izleyicinin sınırlarını zorlayan, sinema salonlarında provokatif etkiler yaratmayı amaçlayan yönetmenlerdendir. Onun sineması, insan doğasının bastırılmış, karanlık ve saf duygularını perdeye taşır. Bu bağlamda Love, hem Noé’nin filmografisinde hem de modern sinema tarihinde cinselliğin ve aşkın çiğ gerçekliğini sunma biçimiyle önemli bir kırılma noktasını temsil eder.

Sanatta ve Gerçek Yaşamda Aşk Olgusu

Aşk, klasik edebi metinlerde veya popüler romantik sinemada sunulduğu gibi her zaman steril ve masum bir düzlemde var olmaz. Popüler kültürün ve internet estetiğinin ürettiği "crush" (anlık/yoğun çekim) kavramı etrafında şekillenen modern anlatılarda genellikle taraflardan birinin geri çekilmesiyle melankolik bir süreç başlar. Oysa aşk, bu romantik illüzyonlardan bağımsız olarak içinde yoğun tensel hazları, yıkıcı ihtirasları da barındırır. Bazı biyolojik ve felsefi görüşlere göre aşk, insan türünün devamlılığını sağlamak adına evrimsel olarak ortaya çıkmış bir illüzyon, adeta kimyasal bir "hastalık" halidir. Klasik metinlerden bu yana işlenen bu temada asıl itici güç, öznenin partnerini bir "arzu nesnesi" olarak konumlandırmasıdır. Bu konumlandırma, anlatıyı çoğu zaman kaçınılmaz bir yasak aşk çıkmazına ve trajediye sürükler.

Love (2015) Bize Ne Anlatıyor?

Noé, filmde melankolik ve realist bir aşk üçgeni inşa eder. Bu üçgenin ana sütunları olan karakterlerin isimleri, anlatının felsefi altyapısını kuran güçlü birer sembolizmdir:

- **Murphy:** İsmini doğrudan "Ters gidebilecek her şey ters gider" mantığına dayanan Murphy Kanunları'ndan alır. Karakterin hayatı da bu deterministik bahtsızlıkla şekillenir.
- **Electra:** Yunan mitolojisinde babası Agamemnon’un intikamını almak için annesini öldüren trajik Miken prensesine ve psikanalizdeki Elektra kompleksine göz kırpar. Filmde trajedinin, tutkunun ve kaçınılmaz sonun taşıyıcısıdır.

Anlatı kronolojik olarak Murphy ve Electra’nın sanat, felsefe ve şiirle harmanlanmış tutku dolu ilişkisiyle açılır. Ancak bu entelektüel ve bedensel ortaklığın sınırlarını genişletme arzusu, evlerine ve yataklarına davet ettikleri Omi ile bir kırılma yaşar. Omi’nin bu ilişkiden hamile kalması, Murphy kanunlarını harekete geçirir ve Electra’nın Murphy’yi terk etmesine yol açar. Bu üçgende figüratif bir karakter gibi duran Omi, aslında anlık hazların davet ettiği o büyük varoluşsal yıkımın başlatıcısı ve geri dönülemez bir kaderin mühürleyicisidir.

Murphy-Electra ve Murphy-Omi İlişkisinin Kontrastı

Filmin doğrusal olmayan, flashback'lerle (geriye dönüşlerle) örülü yapısı, Murphy'nin bu iki kadınla kurduğu bağın niteliğini net bir şekilde ortaya koyar.

- **Murphy-Electra İlişkisi:** İlk tanıştıkları gün yapılan Stanley Kubrick'in 2001: A Space Odyssey (2001: Bir Uzay Macerası) filmi göndermesi ve Robert Frost'un "Karlı Bir Akşamda Ormanda Durmak" şiirine yapılan referanslar, bu ilişkinin entelektüel ve tinsel derinliğini gösterir. Electra, Murphy için hem zihinsel hem de bedensel bir bütündür.
- **Murphy-Omi İlişkisi:** Tamamen zorunluluktan ve anlık bir taşmadan doğan, yüzeysel bir ilişkidir. Murphy her ne kadar yaşanan felaketten Omi'yi sorumlu tutma eğiliminde olsa da asıl suçlunun kendi iradesizliği ve arzuları olduğunun içten içe farkındadır. Omi, Murphy için sadece bir arzu nesnesidir ve bu zorunlu birliktelik, onun gerçek aşkı Electra'ya bir daha asla kavuşamayacağının en somut, melankolik kanıtıdır.

Murphy'nin Aynasında Gaspar Noé

Filmde bir yönetmen adayı olan Murphy'nin "kan, sperm ve gözyaşı dolu" filmler yapma arzusu ve Kubrick hayranlığı iki yönlü okunabilir: Birincisi, Murphy karakteri doğrudan Gaspar Noé'nin sinemadaki alter-egosudur (kendini temsilidir). İkincisi ise, Murphy'nin sinemada gerçekleştirmek istediği bu provokatif ve çiğ estetik, kendi gerçek hayatına sirayet etmiş; sanatı ile yaşamı arasındaki çizgi bulanıklaşarak hayatını bir çıkmaza sürüklemiştir.

Sonuç

Gaspar Noé Love ile arzuların, insanın güvenli limanlarını ve kaderini nasıl altüst edebileceğini gözler önüne serer. Film, aşkı ideallerden arındırarak et ve kemik seviyesine indirger; zira gerçek bir aşk anlatısında duygusal/entelektüel bağlar kadar sevişmek de hayati bir öneme sahiptir. Evrimsel biyolojinin aşkı üremeye kodlanmış bir yanılsama olarak görmesine tezat olarak Noé, bu yanılsamanın ardındaki sanatsal, felsefi ve yıkıcı tutkunun şiirini yazar.

Çift Canlı Adam – Ambrose Bierce

Çeviren: Abdullah Emre Aladağ

İşte, David William Duck'ın kendi ağzından anlatılan tuhaf hikayesi. Duck, Illinois eyaletinin Aurora kasabasında yaşam süren ve eşrafça pek saygı duyulan bir ihtiyardır. Ancak o, çoğunlukla "Ölü Duck" olarak bilinir.

"1866 senesinin güzünde, 18. Piyade Alayı'nda er olarak görevliydim. Bölüğüm, Albay Carrington komutasındaki Fort Phil Kearney'de konuşlanmış birliklerdendi. Tüm ülke, o garnizonun geçmişini az çok bilirdi. Özellikle de cesur ve de pervasız Yüzbaşı Fetterman'ın emirlere itaatsizlik etmesi sebebiyle Sioux kabilesince 81 kişilik müfrezenin katledilmesini, hem de hiçbiri kaçamadan. O olay meydana geldiğinde, ben de mühim mesajları Big Horn'daki Fort C. F. Smith'e ulaştırmaya çalışıyordum. Bölge düşman Kızılderililerle dolup taştığından geceleri yol alıyor, şafak sökmeden evvel gücüm yettiğince saklanıyordum. Bunu daha iyi yapabilmek adına, Henry tüfeğiyle silahlanmış, sırt çantamda üç günlük tayınla yayan gidiyordum."

"İkinci gizlenme yerim olarak, karanlıkta kayalık tepelerden geçen dar bir kanyonu andıran bir dehlizi kendime uygun buldum. Orada, yamaçlardan kopmuş birçok kaya parçası vardı. Bunlardan birinin arkasında, bir adaçayı çalısının içinde o günlük yatağımı hazırladım, çabucak uykuya daldım. Gözlerimi henüz kapamıştım, oysa öğle vakti yaklaşıyordu ki, bir tüfeğin patlama sesiyle uyandım. Mermi, vücudumun hemen yukarısındaki kayaya isabet etmişti. Bir grup Kızılderili izimi sürmüş ve beni neredeyse çepeçevre sarmıştı. Atış, yukarı yamaçtan beni gören bir adamın berbat nişancılığıyla yapılmıştı. Tüfeğinin dumanı onu ele verdi. Ben ayağa kalkar kalkmaz, o da yerinden fırladı ve yokuş aşağı yuvarlandı.

Ben ise kamburumu çıkarıp eğilerek koştum, görünmez düşmanların kurşun sağanağında adaçayı çalılarının arasından sıyrılarak kaçtım. Alçaklar ayağa kalkıp gelmediler peşimden. Bunu garipsedim çünkü bıraktığım izlerden tek bir adamla karşı karşıya olduklarını anlamaları gerekirdi. Kısa sürede anlaşıldı niye harekete geçmedikleri. Yüz yarda bile gitmeden kaçabileceğim mesafenin sınırına ulaşmıştım, yani kanyon sandığım vadinin sonuna. Vadi, alabildiğine dik ve bitkilerin yeşil örtüsünden yoksun iç bükey bir kayadan duvarla nihayete eriyordu. O çıkmaz sokakta, kafese tıkılmış bir ayı gibi kapana kısılmıştım. Peşime düşmelerine hacet yoktu, beklemeleri yeterliydi."

"Beklediler de. İki gün, iki gece boyu mesquite çalılarının arkasına çömelmiş halde, sırtım uçuruma bakarken, katlanması güç bir susuzluk çekerek ve kurtuluş umudumu yitirmiş halde, onlarla uzak mesafeden çatıştım. Onlar tüfeğimin dumanına ateş ediyor, ben de onların tüfek dumanlarına ateş ediyordum. Tabii, geceleri gözlerimi kapamaya cüret edemedim ve uykusuzluk benim için yaman bir işkenceydi."

"Üçüncü günün sabahını hatırlıyorum. O gün yaşamımın son günüydü, biliyordum. Çaresizlik ve hezeyan içindeyken, açık alana fırladığımı ve ateş edecek kimseyi görmeden defaatle tüfeğimi ateşlemeye başladığımı, belli belirsiz hatırlıyorum. O çatışmaya dair başka hiçbir şey yok zihnimde."

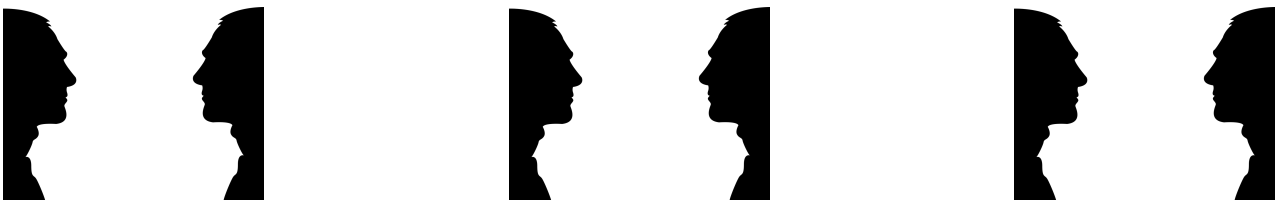
"Bir diğer hatırladığım şey, tam hava kararmak üzereyken kendimi bir nehirden dışarı çekmemdi. Üzerime giyip kuşanabileceğim tek bir paçavra dahi yoktu ve nerede olduğumu bilmiyordum. Ancak o gece boyu üşüyerek ve ayaklarımda ağrılarla kuzeye doğru yol aldım. Şafak vakti, hedefimde, Fort C. F. Smith'te buldum kendimi. Ancak iletmek için yola çıktığım mesajlar yanımda değildi. Karşılaştığım ilk kişi, çok iyi tanıdığım William Briscoe adında bir çavuştu. Beni o halde görünce ne denli şaşırdığını ve onun "Sen de kimsin ulan?" diye sorması karşısında benim de ne derece dumura uğradığımı tahmin edebilirsiniz sanırım."

"'Dave Duck' diye yanıtladım. 'Başka kim olmalıyım ki?'"

"Bir baykuş misali bana baktı."

"'Gerçekten de öyle görünüyorsun' dedi ve benden biraz uzaklaştığını fark ettim. 'Ne oldu?' diye sordu."

"Ona önceki günü başımdan geçenleri anlattım. Pürdikkat sonuna kadar beni dinledi. Bakışlarını üzerimden ayırmayarak şöyle dedi:"

“ ‘Aziz dostum eğer sen Dave Duck isen seni iki ay evvel toprağa verdiğimi söylemeliyim sanırım. Küçük bir keşif ekibiyle dışarı çıkmıştım ve tam da senin savaştığını söylediğin yerde, kevgire dönmüş, kafa derisi yüzülmüş halde, ne yazık ki, başka yerlerin de az biraz parçalanmış halde, seni buldum. Çadırıma gel, üzerinde bulduğum giysileri ve bazı mektupları sana göstereyim. Komutan da taşıdığın mesajları elinde tutuyor.’ ”

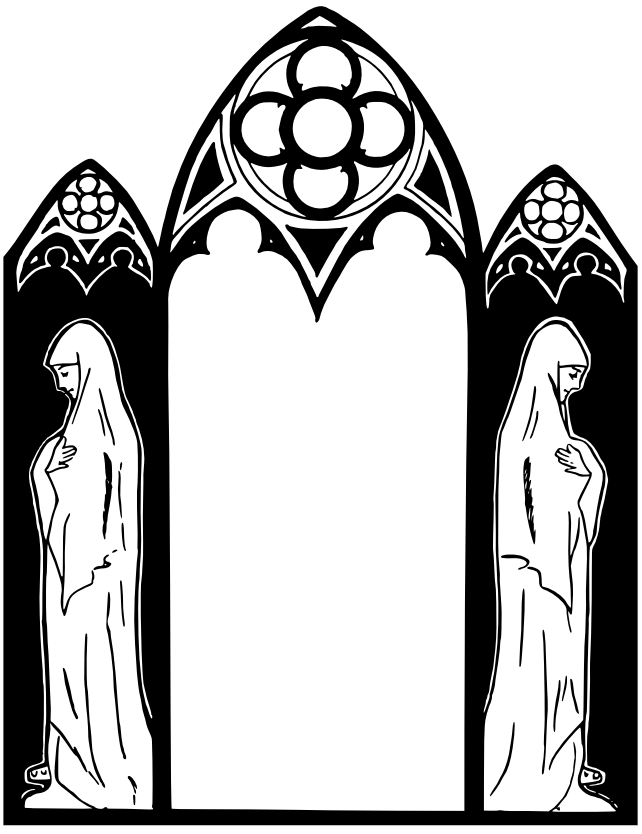
“Sözünü tuttu. Giysilerimi gösterdi, hiç beklemeden onları üzerime geçirdim. Mektupları da cebime koydum. Hiç itiraz etmedi. Akabinde beni komutana götürdü. Komutan da hikayemi dinledi ve soğuk bir tavırla beni karakola götürmesini çavuşa emretti. Yolda şöyle dedim:”

“ ‘Bill Briscoe, bu kıyafetlerin içinde bulduğun cesedi gerçekten de gömdün mü?’ ”

“ ‘Elbette.’ diye yanıtladı. ‘Sana anlattığım gibi, O, Dave Duck’tı şüphesiz. Çoğumuz onu tanıyorduk. Ve şimdi, seni kahrolası düzenbaz bana kim olduğunu söylesen iyi olur.’ ”

“ ‘Bunu bilmek için her şeyi verirdim.’ dedim.”

“Karakola vardıktan bir hafta sonra oradan kaçtım ve mümkün olduğunca çabuk ülkeyi terk ettim. O tepelerdeki uğursuz yeri aramak için iki kez geri döndüm ancak bir daha bulamadım.”

Keşke Yapmasaydım

Gizem Ogan

"İçinizdeki derinliklerde istediğinizi elde etmeye çalışmak yerine, kendinize ihanet etmek ve kendinizi aldatmak daha kolaydır."
Okuduğum kitabın ilk satırıydı. Ve düşündüm ki "Hiç kendime ihanet ettim mi?". Cevaplaması hiç kolay bir soru değildi. Cevapları düşünmek beni rahatsız hissettirdi çünkü bir anda hayatımın benim tarafımdan ihanetlerle dolu olduğunu fark ettim...

Kardeşime onun oyuncak arabalarıyla oynamak istemediğimi söyleyemedim. Onlarla oynamaktan hoşlanıyormuş gibi yaptım çünkü benimle oynamasının tek yolu buydu.

Kedileri ya da köpekleri sevmek istediğinde babama hayır diyemedim onlardan ölesiye korkmama rağmen. Her zaman onunla giderdim çünkü benimle zaman geçirmesi sağlayan tek şey buydu.
En sevdiğim rengin annemin favorisi olan kırmızı olduğunu söyledim, insanların onu sevdikleri kadar benden hoşlanacağını düşündüm.

Sadece ailemin istediğini çizdim, istediğimi değil. Yoksa resmimi asla takdir etmezlerdi.
Her notasından nefret etmeme rağmen yalnızca gençlerin sevdiği müzik türlerini dinledim.
Onlarla birlikteyken arkadaşlarımı sadece dinledim; benden nefret edeceklerini ve gerçek kişiliğimi öğrenirlerse beni yalnız bırakacaklarını düşündüm.

Okul kafeteryasında yemeğimi tek başıma yedim. Eğer orada da onlarla olsaydım benden sıkılabilirlerdi.

Arkadaşım güzel bir kalem aldığında ben de aynısını satın alamazdım. Eğer satın alsaydım özenti durumuna düşerdim.

Sınıfta hiçbir soruya cevap veremedim. Cevabı bilmediğim için değil ama başkalarının benim öğretmene yalakalık yaptığımı ve hava atmak istediğimi düşünmesini istemedim.

Onları aşağılanmış hissettirmemek için notlarımı arkadaşlarıma söyleyemezdim.

Arkadaşım ya da erkek kardeşim benden daha düşük notlar aldığında mutlu olmaya hakkım olmadığını düşünerek notlarımla gurur duyamazdım.
En sevdiğim dersin ne olduğunu söyleyemedim çünkü matematik değildi.
Ne okumam gerektiğine karar veremedim. Ressam olmakla ilgili isteklerimi mi dinlemem gerekiyordu yoksa insanların saygı duyduğu tek mesleklerin doktorluk ya da mühendislik olduğunu söyleyenleri mi?

Mühendis olmak istemediğimi kendime itiraf edemedim çünkü başkalarının düşüncelerini gerçekleştirmek benim yapmak zorunda olduğum bir görevdi.

Yapabileceğimi düşündüm. Mutlu olmama gerek yoktu. Sadece yapılması gerekeni yapmak zorundaydım. Herkesin dediği gibi aksi ideal değildi; istediğim şey istediğim şey olmamalıydı.

Kabul ettim. En azından öyle sanmıştım....

Dedikleri gibi sadece bir geçici dönem ya da hobi olduğu için tutkum olan resme devam edemedim. Sonra mühendislik derslerine başladım.

Bu dört yıllık eğitim süresince ruhumun yaşadığını hissetmedim.

Sonunda mühendislik diplomam vardı ama bir mühendis değildim.

İstediğimi yapamadım ama yapmam gerekeni yaptım ki bu başarabileceğimi düşündüğüm en büyük başarıydı.

Biriyle tanıştım. Ben onun diğer yarısıydım ama o benim diğer yarım değildi.

Onu terk ederek onu üzemedim çünkü nasıl hissedeceğini biliyordum.

Onu değersiz ve sevilmemiş hissettiremezdim; bunun yerine kendimi bir kenara koydum. Onun bana dediği kadar şüphesizce ona *evet* diyemedim.

Düğün günümde havalarda uçmuyordum ama o öyleydi; bu yüzden kendimi görmezden geldim.

Başkalarını üzecekleri için gerçek duygularımı açıklayamadım. Hayatından şikayet eden değil, güçlü olan olmalıydım.

Sahip olduklarım için minnettar olmam gerektiğini söylediler. Ama istediğim şeyin bu olup olmadığını sormadılar.

Bebeğimi ilk kucağıma aldığımda benim sahip olamadığım bir hayata sahip olacağını düşündüm.

O doğduğunda benim hayatım sona erdi ama bizim hayatımız başladı. İlk defa kendimi yalnız hissetmiyordum.

Tek düşündüğüm oydu. Kendimi umursamadığımı biliyordum ama şimdi kendim için bile yaşamıyordum.

Bütün benliğim ve sahip olduğum her şey kızımındı.

Bu yüzden o kendi ayakları üzerinde durabilene kadar kendimle ilgili hiçbir anım olmadı.

O yıllarda kendim için değil onun için yaşadım. Olamadığım kişi olmasına yardım ettim. Babasına evet dememden 25 yıl sonra o kocasına evet dedi. O evden ayrıldığında içimde kopan fırtınaların sesi her şey güzel olacak yalanı olarak duyuluyordu.

Aradan yıllar geçmişti ama o yıllar hiç yaşanmamış gibi hissediyordum. Benliğimi ve sahip olduğum her şeyi başkalarına verdim, kurtulamadığım bir şey dışında: kendim.

Ve şimdi, onunla yapayalnızdım, onu dinlemekten ve her şeyin farklı olabileceğini fark etmekten başka hiçbir şeyim yoktu. Mutlu olabilirdim.

Sandalyemde tek başıma otururken her şeyi bir hiç uğruna feda ettiğimi fark ettim. Bu farkına varma başıma gelen en iyi ve en kötü şeydi. Bir bahanemin olmasına gerek yok, bu yüzden itiraf etmeliyim...

Kendimden ve büyüdüğümde kime dönüşeceğimden korkuyordum. Böylece kendime karşı gelmemek için sahte bir ben, sahte bir kişilik ve sahte dilekler yarattım. İçimdeki tek gerçek şey, bana sürekli bir şeylerin yanlış olduğunu hatırlatan zihnimdi ama onu susturabildim. Kendimin ve sahip olmak istediğim hayatın bu olduğunu kabul edip kendimi kandırarak yaşadım. Ancak bunun sahip olmak istediğimi düşündüğüm yaşam ve kişilik olduğunu yeni fark ettim. İhanet ve yalanlarla dolu bir hayat yaşamak, gerçeği kabul etmekten çok daha kolaydı.

Şimdi, 82 yaşında, hayatımın kıyısındayım, sadece ben olsaydım nasıl olurdu diye düşünüyorum. Kendimi susturarak herkesin nasıl ve kim olmam gerektiğini seçmesine izin vererek koca bir hayat yaşadım. Gerçekten mutlu olduğum hiçbir anım yok. Nasıl mutlu olmayı bekleyebilirim ki? Başkalarının düşüncelerini ve isteklerini o kadar çok dinledim ve yapmaya çalıştım ki günün sonunda başka birini dinlemeye yetecek gücüm yoktu ama dinlemem gereken tek kişi oydu. Kendim... Ben en kötüsünü yaşarken herkes en güzel anlarını yaşıyordu. Hayatımın büyük resminde, başkaları için karşılıksız olarak her şeyi feda eden tek kişi bendim.

Benden başka herkes istediğini elde etti.

Benden başka herkesin arkadaşı vardı.

Benim dışımda herkesin yanında aileleri vardı. Herkes benden daha mutluydu.

Keşke biraz bencil olsaydım. En azından benim, aslında başkalarının, hayatını düşündüğümde gözlerim yaşarmazdı.

Ey Öz Yurdum

Erencan Kaman

Ey öz yurdum Türkistan
Ey tutsağım Türkistan
Ey ağlayan Türkistan
Ben öleyim Türkistan

Beş bin yıldır Türk yurdu
Hem at ile hem hatun ile Türk kurdu
Türk doğdu Türk öldü
Türklüğünü unutma
Türkistan

Çin'in zulmüne baş
eğmeyesin
Şehid olsan da
ağlamayasın
Aman ha, kendini Çin
bellemeyesin
Sen Türk'sün, Türk kal
Türkistan

Doğu Türkistan'da anam ağlar
İhtiyar atam yatar ağlar
Bir balam var feryâd eder
Sen Türk'sün, Türk kal
Türkistan

YouTube Spotify

Canınız mı sıkkın? Dinleyecek bir şeyler mi arıyorsunuz? Öyleyse Pisuvar Sohbetleri sizler için yayında! Her telden çalıp her deme gelen ikilimiz Muhammet Fatih Dur ve Abdullah Emre Aladağ yer yer ciddi, yer yer de mizahi üsluplarıyla hemen hemen her konuyu ele alıyor, masaya yatırıyor ve şöyle bir evirip çeviriyor.

Sonuç mu?

Orasını da siz dinleyenlere ve dinlemek isteyenlere bırakıyoruz.

Pisuvar Sohbetleri, Spotify ve Youtube'de

Perde-i Mahrem

Furkan Selim Türkkal

Dirilmiş sinapsların son ayrılığı
Gözlerimde geçici parlayış
Kaybedişlerden sonra başlıyor arayış
Artık başlamalı güzel olanı kavrayış

Perdelerde birikmiş mahremiyet
Işıklar, biriktirilmek istemez
En parlak yıldız sözüme gücendi
Oysa hiç kırmamak isterdim

Aranan cevapların soruları sorulmalı
Kaybolmuş çocukların izleri bulunmalı
Öforik günler tekrar tekrar yaşanmalı
Kahkaha mücadeleleri daima artmalı

Karışır aşım, karışır aklım
Sana karşı vardır saklım
Acın bana olur tatlım
Düşüşlerimde hep kalktım
Bazen kafaya taktım
Hem yoktur hem vardır farkım
Adaletle tartar tartım
Biriktikçe fazla arttım

Seferden dönüldü
Zaferler dövündü
Alacaktan düşüldü
Alınması gereken, gönüldü

Şehir dedikleri yerde
Fay hatlarına sarsıntı direkleri ekilecek
Fazlalıklar elenecek
Çok pişman olunacak anlayınca
Yapay afet piyangolarında

Son

Beyza Malkoç

Son zamanlar, bir kum tanesine
sesleniş,
serzenişlerin diyarından semaya
yükseliş.
Dağdaki güvercinim bile
çıkagelmiş.
Beyazlığımda dinlendiysen, eve
döneceğiz.

Satır aralarından damlayacağız
hayata.
“Böylesi görülmedi.” diyecek
kelimeler.
Doğduğumuz güne kadar yaşarız
biz.
Bırak, onlar kitabı bitti
zannetsinler.

Nice kütüphaneler saklıysa eğer
sende,
saklambaç olur, en sevdiğim oyun.
Fakat yüzme bilmiyorum, mazur
gör beni.
Kaybolurum gözlerinin
derinliğinde.

Üçüncü Nöbetten Kalan

Ozan Ebedî

Dünyanın dişleri arasından sızan sert çiğlik,
Üstümüzü başımızı ıslatan soğuk gerçeklik,
Tam şakaklarımızda durup bekliyor şimdi.
Herkesin uykulara bölündüğü derin vadide,
Biz, sözcükleri boşa harcamayan o azınlık;
Kibrit çöplerinden kaleler yapıyoruz karanlığa.
Çünkü uyku, teslim olmaktır biraz da bu düzene.
Ve uykusuzluk; iradenin gecede açtığı gizli yara.

Karanlık basınca genişliyor odanın sınırları,
Duvarlar çekiliyor, geride eski ilhamlar kalıyor.
Mülksüz bir cümlenin yankısı dağılıyor sokağa;
Devrim ya buradadır, bu uykusuz şeffaflıkta,
Ya da hiçbir yerindedir bu mekanik çarkın.
Elimizde kalan birkaç kırık dizeyle,
Tuzluyoruz zamanı, çürümesin diye anılar.
Gecenin sırtında biriken ağır sükût
Bizi iç dünyamızla yüzleştiriyor.

Uyku tutmazsa uğradığın tenha duraklarda,
Hatırla; gölgelerin de bir dili vardır konuşan.
EBEDÎ der ki: İradenle çizdiğin patikada yürü,
Gerçeğin sığ kıyısından çok uzaklarda.
Biz, gecenin sahirleri, uykusuz nöbetçileri;
Kelimeleri büyüye, yaraları dizelere çevirir.
Işıklar söndüğünde başlar asıl hikâyemiz,
Çünkü dünya sadece uyuyanlar için gerçektir...

Avuntu

Ayhan Aslan

Bir tatlı gülüşündü
Almaya geldiğim,
Pazarlıksız.
Ve beklentiler gereğince
Hiç yardımcı olmadın.
Umutsuzluk oldu,
Umudu doğuran
Albenisi kendinden
Huzurunda.
Kısa günün kârı;
Bir adım daha
Yakın oldum ya sana.
Bir süre daha
Yeter bu bana,
Avutmak için gönlümü.

Bilmiyorum

Senem Beril Başoğlu

Beş altı yaşlarımdan beri kendimi bir fazlalık gibi taşıyorum. Bunu bana tam olarak neyin hissettirdiğini hâlâ çözebilmiş değilim; sebebi kayıp ama hissi yerli yerinde duruyor — içimde, adı konmamış bir odada. Ardından aidiyetsizlik geliyor tabii. Fazlalığın gölgesi gibi, hep bir adım arkamda.

Öyle anlar oluyor ki bu duyguları öyle içten, öyle coşkulu hissediyorum ki bedenime zehir saplanmış sanki; kaskatı kesiliyorum. Kımıldayamadığım o anlarda aklıma gelen tek şey kaçmak oldu. En basit çözümü bu sandım: istenmediğimi hissettiğim, yabancılaştığım, sevgisizleştirildiğim her yerden köşe bucak kaçmak. Arkama bakmadan, eşyalarımı toplamadan, veda etmeden. Oysa ben kaçmak istemiyorum ki. Benim istediğim eve kavuşmaktı. Kavuştum da nitekim. İçi öyle güzel öyle sevecen öyle neşeliydi ki nefes aldığımı hissettiğim tek yer evimdi.

Şimdi o ev de istemiyor beni sanırım. Her bir sevgisi, neşesi sanki üstüme dökülüyor. Yaşanır hâlâ; ama içimdeki "ya yıkılırsa" korkusu yavaş yavaş bedenimi ele geçiriyor. Peki, ben o eve duyduğum aidiyeti, sevgiyi, huzuru, neşeyi nereye koyabilirim? Bilmiyorum ki.

Hep kaçtığım için hiç yaşamamıştım bu duyguları. Şimdi ellerimde kaldılar; ne yapacağımı bilmiyorum. Bu kadar zor bulduğum hisler nasıl bırakılır, onu hiç bilmiyorum. Nefes aldığım her an göğsümün tam ortasından bedenime yayılan o titrek ürkek ateşi tanımıyorum. Bana ait ama yabancı tıpkı zehir gibi. Çıkmazdayım. İnsan ait hissettiği yerden nasıl ayrılır? İnsan evinden başka nereye döner? Tek ait olduğu yerden nereye gider ki?

Bilmiyorum.

Yayın kurulu üyelerimizden Baran Aksan'ın ikinci şiir kitabı Jokond Beni Gözlüyor, aşkın naifliğini müziğin ritmi ve güçlü imgelerle buluşturan şiirlerden oluşuyor.

Aksan'ın iç dünyasını doğa, duygu ve müzikle ördüğü bu kitap, okuru hem tanıdık hem de tekinsiz bir aşk atmosferine davet ediyor. Şiirle yolu kesişen herkese tavsiye ederiz.

Sahir Dergi keyifli okumalar diler!

Sahir

Hıfzı Tevfik Gönensay Arşivinden Bir Sahte "Zaman Makinesi İcadı" Haberi

Bünyamin Tan

Dünya tarihinde H. G. Wells'in Zaman Makinesi adlı eserinden sonra bu konu üzerine yeni eserler kaleme alan pek çok kurgu yazarı olduğu gibi birçok bilim insanı da bunun mümkünlüğü konusunda kafa yormuştur. Tabii, bu ilgi çekici bilimkurgu konusunda çeşitli aldatmacalar da söz konusudur.

1. John Titor: 2036 Yılından Gelen Asker

İnternet tarihinin en büyük ve en organize zaman yolculuğu aldatmacasıdır.
Olay: 2000-2001 yılları arasında internet forumlarında "John Titor" adını kullanan bir kişi, 2036 yılından gelen bir Amerikan askeri olduğunu iddia etti. Görevinin ise 1975 yılına gidip bir IBM 5100 bilgisayarı almak olduğunu söyledi.

Kanıtları(!): Forumlarda askeri üniformasını, zaman makinesinin (C204 adı verilen bir cihaz) teknik şemalarını ve kullanım kılavuzunu paylaştı.

Yalanın Ortaya Çıkışı: Titor, 2004 yılında ABD'de iç savaş çıkacağı ve 2015'te 3. Dünya Savaşı'nın başlayacağı gibi çok net kehanetlerde bulunmuştu. Bu tarihler hiçbir şey olmadan geçip gidince popülaritesi söndü. 2009 yılında yapılan detaylı araştırmalar, bu olayın arkasında Floridalı bir avukat ve bilgisayar uzmanı kardeşlerin olduğunu (büyük ihtimalle bir kitap veya film projesi için) ortaya çıkardı.

2. VonHelton: "Kendi Zaman Makinesini Yapan" Profesör

Olay: 2016 civarında basında ve komplo teorisi sitelerinde geniş yankı bulan bir haberde, "VonHelton" takma adlı bir adam, evinin bodrumunda çalışan bir zaman makinesi icat ettiğini öne sürdü.
Kanıtları(!): Kanıt olarak 1859 (İngiltere), 1916 (Fransa) ve 1945 (Almanya) yıllarında çekildiğini iddia ettiği fotoğrafları gösterdi. Fotoğraflardaki kişiler gerçekten de kendisine ikiz gibi benziyordu.

Yalanın Ortaya Çıkışı: Kısa süreli bir internet şöhretinin ardından, VonHelton'ın paylaştığı tarihi fotoğrafların dijital olarak manipüle edildiği veya o dönemde yaşamış ve sadece fiziksel olarak kendisine benzeyen kişilerin arşiv fotoğrafları olduğu anlaşıldı.

3. İranlı Bilim İnsanı ve "Aryayek" Zaman Makinesi

Bu haber, ana akım dünya medyasında (The Telegraph, Yahoo News vb.) ciddi ciddi kendine yer bulmuştu.

Olay: 2013 yılında İran Stratejik İcatlar Merkezi Başkanı Ali Raziqi, "Aryayek" adını verdiği, geleceği tahmin eden bir zaman makinesi icat ettiğini duyurdu. Cihazın insanları geleceğe götürmediğini ancak dokunulduğunda kişinin 5 ila 8 yıl sonraki geleceğini %98 doğrulukla bir kağıda döktüğünü iddia etti.

Yalanın Ortaya Çıkışı: Haber dünyada infial yaratınca İran Bilim, Araştırma ve Teknoloji Bakanlığı resmi bir açıklama yapmak zorunda kaldı. Bakanlık, böyle bir icadın devlet tarafından tescillenmediğini, iddiaların tamamen asılsız ve şahsın kendi kurgusu olduğunu açıkladı. Raziqi'nin projesi bir tür dolandırıcılık veya dikkat çekme çabasından ibaretti.

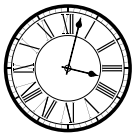
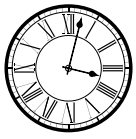
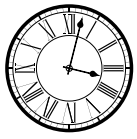
4. Andrew Carlssin: Borsayı Hackleyen Gelecek Yolcusu

Olay: 2003 yılında Yahoo News'ta (orijinal kaynağı Weekly World News olan) bir haber çıktı. Haberine göre, Federal Soruşturma Birlikleri (FBI) sadece 800 dolarla borsaya girip iki hafta içinde bunu 350 milyon dolara çıkaran Andrew Carlssin adlı bir adamı tutuklamıştı. Carlssin sorgusunda, 2256 yılından geldiğini ve hangi hisselerin yükseleceğini önceden bildiğini iddia etmişti.

Yalanın Ortaya Çıkışı: Bu haber internette o kadar hızlı yayıldı ki insanlar gerçek sandı. Ancak kaynak olan Weekly World News, tamamen uydurma ve parodi haberler yapan ünlü bir "satirik" gazeteydi. Andrew Carlssin diye biri hiç var olmamıştı.

5. Çin Operasyonunda Bulunan "Zaman Yolcusu Saati"

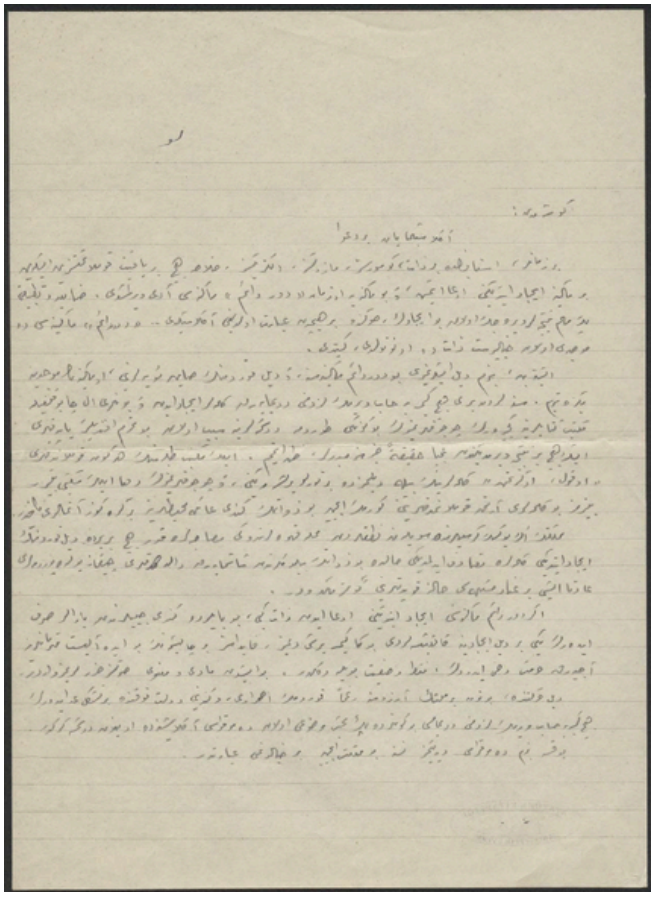
Olay: 2008 yılında Çin'in Shangsi bölgesinde, Ming Hanedanlığı'na (yaklaşık 400 yıl öncesine) ait hiç açılmamış bir mezar keşfedildi. Arkeologlar mezarı açtığında toprağın içinden arkasında "Swiss" (İsviçre) yazan, akrep ve yelkovanı 10:06'yı gösteren yüzük şeklinde modern bir metal saat çıktığı iddia edildi. Haber "Ming Mezarı'nda Zaman Yolcusunun Saati Bulundu" başlıklarıyla dünyaya yayıldı.

Yalanın Ortaya Çıkışı: Bölgedeki kazıların ve medyanın sansasyon yaratma arzusunun bir ürünüydü. Uzmanlar, mezarın daha önceki dönemlerde (muhtemelen 20. yüzyılın başlarında) mezar soyguncuları tarafından açılmış olabileceğini ve o esnada düşürülen ucuz bir modern aksesuarın zamanla çamura gömüldüğünü ortaya çıkardı. Ancak haber uzun süre "zaman makinesinin kanıtı" olarak servis edildi.

Dünyada olup biten bunca aldatmacadan Türkiye de nasibini almıştır. Atatürk Kitaplığı'nın Hıfzı Tevfik Gönensay Arşivi'nde yer alan ve unutulup gitmiş olan bir evraktaki bilgiler bir zamanlar bilimkurguya olan ilgimiz neticesinde bir takım sahtekarların ortaya çıkıp zaman makinesi icadı yalanı ortaya attığı belirtilmektedir.

Kütüphanenin Bel_Mtf_078382 demirbaşlı bahsi geçen evrakının bilgisi aynen şöyle : "Hıfzı Tevfik Gönensay tarafından 'Köşemden' başlığı ile 'Anlaşılamayan Bir Dava' alt başlık ile yazılan, bir zamanlar İstanbul'da biri devr-i daim diye adlandırdığı zaman makinesi icat ettiğini iddia ettiğini ama yapılan tahkikat sonunda bunun doğru olmadığını, benzer şekilde bazı kişilerin ortaya çıkıp kimseye birşey sormadan kelimeler icat ettiğini, birçok kelimenin dilimizde daha doğru yerini bulmadığını anlatan bir yazı." Maalesef yayın yeri ve yayın tarihi bilgisi olmadığı için tam olarak hangi yıllara tekabül ettiğini bilmesek de 1920'li-1930'lu yıllara ait olduğu muhakkaktır.

Orjinal Belgeye Ait Görsel

Saklambaç

Figen Batar

Bir boşlukta yürüyorum.
Ne bir ses,
Ne bir fer,
Ne bir nefes.
Bir levha olsaydı,
Beni yönlendiren...
Ne gezer
Öylece ilerliyorum,
Nereye varacağımı bilmeden.

Bazen bir ışık görüyorum uzakta,
Ona doğru gidiyorum.
Yaklaştıkça sönüyor.
Bazen de bir kapı beliriyor, flu.
Elimi uzatıyorum.
Bana sırtını dönüyor.

Ne aradığımı bilmeden,
Çok koştum,
Çok yoruldum.
İlk kez arkama bakmadan
Olduğum yerde durdum.

Benimle saklambaç oynuyor hayat.
Artık koşmayacağım.
Nerede saklandıysan,
Orada kal.
Sen beni bulmak istersen,
Buradayım.

Yazma!

Muhammet Fatih Dur

Tüketim durmuyor. Üretim her daim devam etmeli. Fabrikasyon ürünlerde bu büyük bir mesele olmamakta hatta üretim hızı sürekli arttığı için maliyet düşmekte kârı arttırmaktadır. Peki senin gibi, benim gibi sanatsal bir üretim yapmaya çalışanlar, bu hız sarmalında nasıl ayakta kalacaklar.

Yapılan sanatsal faaliyetler şu vakitlerde araçtan çok birer amaca dönüşmüş vaziyette. Sırf paylaşım yapabilmek için hazırlanmış. Bir amaca hizmet etmeyen lâkin estetik gözüktüğü için sanatsal sayılan bir çok içerik ile işgal edilmiş vaziyetteyiz.

Özellikle instagramda, birbirinin kopyası özgünlükten uzak bir ton içerik sanatın özgür ifade gücüne ters kelepçe takmış vaziyette. Buradaki mesele sanatın üretim biçiminin değişmesinden ziyade, sanatçıdan beklenen üretim temposunun değişmesinde yatıyor. Eskiden bir ürün üzerinde aylarca, hatta yıllarca çalışmak sanatçının kusuru değil, üretim biçiminin doğal bir parçası olarak görülürdü.

Bugün ise görünür kalabilmek için sürekli yeni bir şeyi hızlı biçimde diğerlerinden önce söylemek, üretmek gerekiyor. Sanatçı artık yalnızca eser üretmiyor; aynı zamanda kendi görünürlüğünü de üretmek zorunda kalıyor. Sanat kapitalizm ile bu noktada birleşip kendini kaybediyor. Yapay zeka illüzyonu hızla bizi kandırıp üçü bir arada kahveye muhtaçmışız hissettiriyor.

Byung-Chul Han, günümüz toplumunu anlatırken “Artık insan kendisini sömürmesinden.” bahseder. Kendi kendisinin yayıncısı, reklamcısı, editörü, kameramanı ve pazarlamacısı hâline geliyor. Üretmediği gün geri kaldığını, paylaşmadığı gün unutulduğunu düşünüyor. Böylece üretim baskısı, dışarıdan gelen değil insanın kendi içinden doğan bir şeye dönüşüyor. Bu baskı ise bir derdin, anlatılmak istenen bir sonucun değil yukarıda sözünü ettiğimiz algoritmada kaybolmamak isteğininin getirdiği bir baskı.
Üstelik algoritmaların görünmez bir estetik anlayışı var. Daha önce ilgi gören neyse onun benzerini ödüllendiriyorlar. Bir video biçimi izleniyorsa aynı video yüzlerce hesapta tekrar ediliyor. Bir fotoğraf estetiği beğeniliyorsa kısa süre içerisinde bütün bir platform aynı renk paletine bürünüyor. Başlangıçta özgün olan şey, tekrarın içerisinde bir şablon hâline geliyor. Sonuç estetik özgün zevke okunan bir kulhu bir elham.

Walter Benjamin sanat eserinin teknik olarak yeniden üretilebildiği çağda onun “aura”sının kaybolduğundan bahsediyordu. Bugün bu aura kaybının bir adım daha ötesindeyiz. Farklı olmak isteyen sanatçı, görülmek için herkes gibi davranmak zorunda kaldığından. Algoritmanın kapısından geçebilmek için eserini daha kısa, daha anlaşılır, daha estetik, daha paylaşılabilir hâle getiriyor. Bir noktadan sonra sanatçı eseri şekillendirdiğini düşünürken, platform ve çağ sanatçıyı şekillendirmeye başlıyor. Bir görüntünün binlerce kez karşımıza çıkması onu daha değerli değil, çoğu zaman daha görünmez hâle getiriyo

Burada değinmeden geçemeyeceğim bir husus daha var. Sosyal medyayı ele geçiren çok bilmişlerin yanlış yönlendirmeleri ile sanatın mahrem alanı daralıyor. sanatın artık tamamlanmasına izin verilmemesi çünkü dijital dünya sonuç kadar süreci de içerik hâline getiriyor. Bir ressam tabloyu yaparken videosunu çekiyor, bir yazar yazarken masasını paylaşıyor, bir müzisyen beste yaparken stüdyodan görüntü yayınlıyor. Sonuçta sanatsal üretimin mahrem alanı giderek küçülürken, izlenme kaygısı sanatçıyı yaratıcı rahatlıktan reyting kaygısına sürüklüyor. Eskiden yalnızca eser seyircinin karşısına çıkarken bugün eserin nasıl üretildiği, kim tarafından üretildiği, üreticinin ne yediği, nerede çalıştığı ve hatta o gün nasıl hissettiği bile tüketilebilir bir malzemeye dönüşüyor.

Sosyal medyanın bir yan etkisi olarak her şeyden performans bekliyoruz. Bir paylaşım etkileşim getirmeli, bir video izlenmeli, bir metin paylaşılmalı, bir fotoğraf takipçi kazandırmalı. Sanatın kendisi bile ölçülebilir sonuçlara bağlanınca “neden yaptın?” sorusunun cevabı yavaş yavaş “paylaşmak için” olmaya başlıyor.
Burada sanatçı ve sanatı kurtaracak olan yapma zorunluluğunu bırakıp, yapmamama özgürlüğüne tutunmak. Yazmayıverin, çekmeyiverin, paylaşmayıverin.
Sanatın yeniden nefes alabilmesi için belki de biraz görünmez kalmayı göze almak gerekiyor. Kısaca like için yazma lan.

Hüdhüd Kuşu

Ahmet Cihan Acar

Irmaklara gideyim
Pürçekli sessiz kuğuların yalnızlığı sularda yüzsün
Kanatları bilgelikle sürekli hüzünleri süpürsün
Sular durulmasın, dağıtsın kristalleri
Ceylanlar yavaş adımla, fısıldasın daralan mesafeleri
Koklasam, zeytin ağaçlarını gölgesinde
Hissetsem arının hikmetini,
Başı eğik, geyiğin
Yudumladığı suyun hilkatini
Belkısın sarayına giden ben olayım mukaddes sesi Hüdhüd'ün
Artık burada ateş yok şamdanlara su dökün
Tasviri imkansız şeyler istiyorum
Ama burada bir gerçek var, Hasbinallah ve nimelvekil

Ay Gözlerinde Uyudu

Cemal Karsavran

simgemin kısaltılmış hâliydi
avuç içimde yazılı sevdam
bir gün filizlenecek diye umut
ederim
rehin verir sürüngenlere
eskidikçe özlensin daha çok

fırtınalar koparırım kendi kendimle
ulaşılmazlıkların peşinden
kaç defa sürüklendim
duygularımı bastıramadığım
anlarımda
düşünemem eğilirim kader der

sevda bende hep yenilenen zehir
filizlenir olmadık zamanlarda
bazen bir nefeslik bazen uzun
soluklu
rakipsiz kahramandır güreşe
doymayan
en sonuda minderde yapayalnız

sultanların sultanı sevgili sevdam
aşk oldun sevda oldun
ferahlattın çok zaman yüreğimi
rüyalarımı süsledin taptım sana
kapı eşiğinde her ayak sesinde

açarım sonuna kadar hayat kapımı
fecri dağıtır şafağa durur cümlem
uçurtmalar uçurur çocuk yüreğim
mutluluklar yaşar tarifsiz
eğilip öper ellerinden yüreğim

Yangın

Sophia Jamali Soufi

Ey sen
ki bütün varlığın
bahar
ve çiçeklerin renkleridir...
Ellerin...
Ah, ellerin
o iki beyaz güvercini
ellerime bırak
Bu sürgün yeri
bir okşayışa
muhtaçtır
Bırak dudaklar
güneşin ilk sözüyle
varlığı
yeniden dile getirsin
kelimelerin şöleninde

Ölümün karşısında
yalnızca bir öpücüğün
mucizesiyle
hayattayız
Bırak korku
gecenin üzerine
bir toz gibi
çöksün
Senin kollarında
fırtınanın ta kendisiyiz!
Bırak rüzgâr gelsin
bırak bizi
alıp götürsün
Birbirine dolanmış
bir ağaç gibi
ayakta duruyoruz
ta ki köklerimiz
baharı
ölümün kucağında
yorumlasın...

Sahir Karikatür

Yeni Bir Evrenle Ufak Bir Tanışma

Tuna Pürnek

Öncelikle bana bu kıymetli teklifle gelen Emre hocama ve bu sürece ev sahipliği yapan tüm Sahir dergi ailesine en içten teşekkürlerimi sunmak isterim. Aranızda olmak benim için büyük bir mutluluk.

Edebiyattan bu denli uzaklaşılan bir dünyada dergi çıkarmaya çalışmak takdire şayan. Burada bulunma sebebim de kaderinde hep aşağı yuvarlanmak olan o ağır kayayı tepeye sürüklemeye çalışan dostlarıma yardım etmek, bu zor ama elzem yolda onlara bir nebze destek olabilmektir.

Buradaki ilk yazım bir tanışma yazısı olduğundan kendimi tanıtarak başlamam icap eder. Edebiyatla tanışmam, daha okumayı bile öğrenmeden evvel annemin uyumadan önce başucumda bana kitap okuduğu günlere uzanır. Okumayı öğrendikten sonra da kitabın elimden düştüğünü hiç hatırlamam. Yazmaya başlamamın kökleri de yine o zamanlara dayanır. Yani fantastik kültür okuryazarlığı, benim için bir varoluş olağanıdır. Yeni bir evren yaratmanın verdiği haz, 30 senelik hayatımda hiç değişmeden kalan yegâne zevkim oldu. Nitekim FRP/TTRPG mecralarına adım attığım anda kendimi doğrudan evimde hissetmemin sebebi de buydu. O günden beri yazılarımda, senaryolarımda ve oyunlarımda fantastik edebiyat ile FRP sevgisi hep el ele yürüdü. Çünkü şunu çok iyi anladım: Hayatın katı gerçekliği içinde ezilip sıradanlığa kapıldığımız anda, hepimiz sığınabileceğimiz ve nefes alabileceğimiz bir evrene ihtiyaç duyarız.

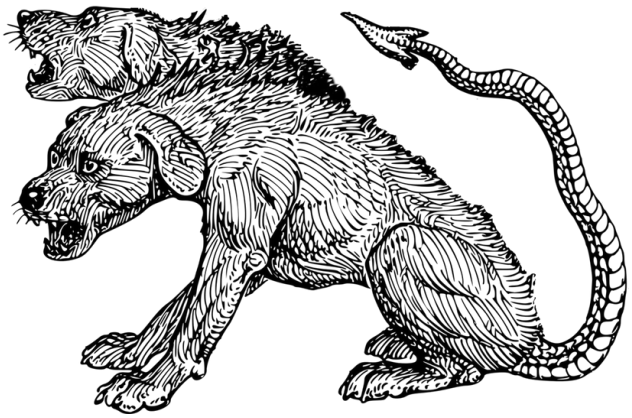
Peki, bu ihtiyaç nereden gelir? Çünkü gündelik hayatta insan; geçmişe, şimdiye ve geleceğe, yani tarihin bizzat kendisine öylesine saplanır kalır ki asıl benliğinden uzaklaşır. Kendi benliğini yeniden hatırlayabilmek için tarihi bir anlığına unutması; başka dünyalarda, başka karakterlerin istekleri ve arzuları aracılığıyla kendi özüne dönmesi gerekir. Seni sen yapan değerleri; seni mutlu eden, üzen veya öfkelendiren her duygunun en saf halini ancak o sınırların ötesine geçip başka hayatlara dokunduğunda yeniden keşfedebilirsin. Bu, öz bataryanı doldurmak gibi düşünülebilir. Çünkü olağan baskıcı gerçeklik, sürekli bizi sömürme niyetindedir. Sanat ihtiyacının temeli de budur. Sanattan kopmuş insanlar, bir süre sonra kendilerini kaybeder; boş, duygusuz, durağan zihinli birer kuklaya dönerler. Sanat Ayısı mahlasım da bu durumla oldukça uyumlu olduğunu söylemeliyim. Sürekli sanata açlık duyan, sanki önü hep kışmış gibi sürekli beslenecek sanat arayan, nev'i şahsına münhasır bir ayı.

Bundan sonraki yazılarımda da niyetim, sizlerle birlikte bu uzak diyarları keşfetmek olacak. Fantastik kültür ve masaüstü rol yapma oyunlarına dair güncel bilgilerden edebiyata, kendi öykülerimden şiirlerime uzanan geniş bir yelpazeyle; siz değerli okurlara tarihin dışına açılan bir pencere aralamak en büyük arzum.

Tarihin dışında buluşmak dileğiyle...

Benzin

Aycan Çakmak

konuşmadan
boğazım düğümlenmeden
sözcüklerim tükenmeden şafağın soğuğunda
geceyi ağlatmadan soyutlamadan hayatı
kulaklarımı tıkayıp hiçbir şeyi görmeden
göstermek istiyorum.

konuşmadan
gözlerimin duvarlara hatırasına bakmadan
güneşin doğuşunda saniyelerin batışında
silip gözümün kanlarını
düpedüz göstermek istiyorum.

görünüşe göre notlar alıyor dalgaların öfkesi
kafanın içinde sadece tozlar,
biliyorsun.
susturulmuş bir bedenin
mıhlanmış dudaklarındaki acemiliği
gecenin bir körü uyumayanların sigarasını
her gün anılmayı bekleyen anıların hüznünü
bunları,
bütün bunları,
biliyorsun.
yollara çıkıyorsun bu soğuk kalabalıktan
dolu zihnini getiriyorsun
ne dinginlik ne de huzur
yolların hüznüne saklı suskunluğu
ne de güzeldi
kalabalığa dönünce gömmelisin göstermediklerini
daha derine,
daha bilinmeyene...
sen bu ağlamaklı gecelerin insanı değilsin.
sana konuşmak düşer hayatın karşısında
art arda zorluklarla güreştikten bedenin
ezilmelidir.
tazyikli akan yaşlarla yoğrulmalıdır taş kalbin.
izle tutulup bozulan sözleri,
kendi sözlerini de hatırla
keşkesiz vakti olur mu insanoğlunun
ki artık
yaşam senin için
bu saniyede bitirilmelidir.

(Nazire edilen şiir: Mazot- İsmet Özel)

İmkansıza Çağrı

Neslihan Höçük

Kader ağımızda insanlar, öyküler ve anılar biriktiriyorduk. Zaman sadece bizi değil yaşanmışlıkları da eskitiyordu. Peki ya yaşanamayanlar? Zihnimizde tasarladığımız fevkalade ihtimaller vardı. Onları yaşam tüm gerçekliğiyle önümüze serseydi gerçekten mesut mu olacaktık? "Düşlerin realiteye kavuşması mutluluk reçetesi vermez." derim hep. Belki de asıl ihtiyacımız yaşayamadıklarımızın bir bıçak gibi bizi yontmasıdır. Martin Eden hayallerine ulaşmıştı. İmkansızın içinden imkan'a uzanan o yoldan geçmiş ve çeşitli sıkıntılarla boğuşmuş, sonunda iyi bir yazar olmuştu. Ancak sahip oldukları ne iş ne güç ne burjuvaya dahil olmak hiçbiri de sonunda onu tatmin etmeye yetmemişti. Bazen sahip olmak yetmiyor, ait olmak istiyor insan. Köklerini toprağa salan bir fidan gibi dingin ve özgürce... Martin'i Jack London yazmıştı. Martin ise trajik sonunu...

Lacan'a göre hayaller ve fanteziler gerçek dışı olmak zorundadır. Çünkü arzulanan nesne elde edildiği an onun heyecanı ve zevki bir süre sonra sona erer. Düşlemekten hiç korkmayın. Bazen olmayacak düşlerle zihninizi süsleyin. Acı gerçekliğin bu kadar canımızı sıktığı bir dünyada kim bilir belki arzularımızı yazılara, resimlere, bestelere dönüştürür ve böylece sanat ile ölümsüzlük arasındaki o ince perdeyi
aralarız.

Rodop Dağlarında Şiirin Kardeşliği
Sabahattin Ali'nin Doğduğu Topraklarda Birkaç Gün

Hüseyin Duygu

Kimi yolculuklar yalnızca bir yerden başka bir yere gitmek değildir. İnsanı geçmişiyle buluşturur, yeni dostluklara götürür. 5 Ağustos 2026'da yaptığımız Eğridere yolculuğu da böyleydi. Rodop Dağları'nın eteklerinde yer alan, büyük yazar Sabahattin Ali'nin doğduğu kasaba Eğridere (Ardino), bu yıl 8. Uluslararası Ardino Edebiyat Kardeşliği Forumu'na ev sahipliği yaptı. Ardino Belediyesi ile Bulgaristan Yazarlar Birliği'nin ortaklaşa düzenlediği forum, Bulgaristan, Türkiye, Yunanistan, Kıbrıs ve Danimarka'dan şair ve yazarları bir araya getirdi.

Bulgaristan Yazarlar Birliği Başkanı Boyan Angelov ile birlik üyeleri Dimitır Milov ve Saffet Eren; Türkiye'den Adnan Özer, İbrahim Kamberoğlu, İlyas Orak, Halime Yıldız ve Hilmi Haşal; Yunanistan'dan Hüseyin Mehmed; Kıbrıs'tan Dobrin Finiotis ile Danimarka temsilcisi olarak ben bu anlamlı buluşmada yer aldık. Aziz Taş, Kadriye Cesur, Şefika Refik, Zeliha İbrahim ve Elza Voynova da etkinliğe katkıda bulundular.

Yolculuğumuz Tekirdağ'ın Saray ilçesine bağlı Çukuryurt köyünden başladı. Aynı otomobilde Adnan Özer, İbrahim Kamberoğlu ve İlyas Orak ile saatler boyunca şiiri, edebiyatı ve Sabahattin Ali'yi konuştuk. Yol uzadıkça sohbet derinleşti; tanışıklığımız dostluğa dönüştü. Bazen uzun yılların kuramadığı yakınlığı birkaç saatlik bir yolculuk kurabiliyor.

Forumun açılışını Ardino Belediye Başkanı İzzet Şaban yaptı. Şaban, Kardeşlik Forumu'nun yıllar içinde Balkanlar'ın önemli kültür buluşmalarından biri haline geldiğini, gençleri kitaplarla ve edebiyatla buluşturduğunu anlattı.

Forumun yalnızca edebiyatı değil, iyi komşuluğu, kültürel belleği, halklar arasındaki dostluğu da büyüttüğünü vurguladı.

Bulgaristan Yazarlar Birliği Başkanı Boyan Angelov ise konuşmasında Eğridere'yi yemyeşil doğasıyla İsviçre'nin küçük kasabalarına benzetti. "Bu etkinliği duyanlar Ardino'yu kıskanacak." derken salondaki yüzlerce kişide tebessümler oluştu. Ardından Bulgaristan ile Türkiye arasındaki kültürel ilişkileri geliştirecek ortak projeler için somut adımlar atmak istediklerini söyledi.

Rodop Dağları'nın serin rüzgârı eşliğinde yapılan forumun ortak dili kardeşlikti. Konuşmalar farklı dillerdeydi; duygular ise aynıydı. Türkçe, Bulgarca ve diğer dillerde okunan şiirler, edebiyatın ortak bir insan dili olduğunu bir kez daha gösterdi.
Konuk şairlerden ilk sözü alan Adnan Özer, şiirini okuduktan sonra kısa ama yoğun konuşmasını şu cümleyle tamamladı:

"Biz çevirmenler kardeşlik idealinin en önemli aktörleriyiz."

O gün forumun ruhunu bundan daha iyi anlatan bir cümle bulmak zordu.

Sıra bana geldiğinde Sabahattin Ali'nin romanlarında, öykülerinde ve şiirlerinde her zaman insanı anlattığını dile getirdim. Onun ezilenleri, yoksulları, yalnızları, özgürlük özlemi çeken insanları yazdığını; bu nedenle eserlerinin bugün de güncelliğini koruduğunu söyledim.

Konuşmamda şu sözlere de yer verdim:

"Rüzgârın pasaportu yoktur. Nehirler sınır tanımaz. Göçmen kuşlar vize istemez. Rodop ve Istranca dağları ise yüzyıllardır insanları, kültürleri ve öyküleri birbirine bağlayan sessiz tanıklardır."

Sabahattin Ali'nin doğduğu topraklarda bulunmanın benim için büyük bir onur olduğunu söyledim. Onun yalnızca güçlü bir edebiyatçı değil, halklar arasında dostluğu, özgürlüğü ve insan onurunu savunan evrensel bir yazar olduğunu vurguladım. Farklı ülkelerden gelen şairlerin onun doğduğu kasabada aynı sahneyi paylaşmasının, Sabahattin Ali'nin düşlediği kardeşlik dünyasının yaşayan bir simgesi olduğuna inandığımı dile getirdim.

Foruma Danimarka temsilcisi olarak davet edilmiştim. Bu nedenle konuşmamın ardından çağdaş Danimarka şiirinin önde gelen isimlerinden dostum Niels Hav'ın Türkçeye çevirdiğim "Biz Hayattayken" adlı şiirini okudum. İnsan merkezli, barışı ve birlikte yaşama umudunu büyüten dizeler, forumun kardeşlik temasıyla bütünleşti.

Sabahattin Ali'nin doğduğu kasabada Danimarka'dan bir şiirin yankılanması benim için yalnızca edebî bir paylaşım değildi. Yıllardır sürdürdüğüm kültürler arasında köprü kurma çabasının da anlamlı bir simgesiydi.

Programın sonunda Eğridereli şair Saffet Eren'in sakin sesiyle okuduğu şiirler salonda derin bir sessizlik yarattı.

Bazen en güçlü alkış, şiir bittikten sonra oluşan o sessizliktir.

Forumun ardından Sabahattin Ali'nin heykelini, müzeyi, ona ayrılan özel bölümü gezdik. Daha sonra emekli felsefe öğretmeni Adnan Aladağ, Aziz Murat, Saffet Eren ile Eğridereli şair ve yazarlarla birlikte mezarlığı ziyaret ettik. Burada sonsuzluğa uğurlanmış şair ve yazarların mezarları başında saygıyla durduk.

İnsan kimi mezarlıklarda ölümden çok yaşamın izlerini görüyor.

6 Ağustos Perşembe sabahı Belediye Başkanı İzzet Şaban'ın makamında Türk ve Bulgaristanlı şairlerle Bulgaristan Yazarlar Birliği temsilcileri bir araya geldik. Kahvelerimizi içerken Eğridere'de gelecekte gerçekleştirilebilecek ortak kültür ve edebiyat projelerini konuştuk. Özellikle Sabahattin Ali adına daha kapsamlı uluslararası etkinlikler düzenlenmesi gerektiği konusunda ortak bir görüş oluştu.

Boyan Angelov, Eğridere, Sofya ve İstanbul arasında yeni kültür köprüleri kurmak istediklerini söyledi. Adnan Özer ise yıllar önce yayımlanan Sofya–İstanbul Treni adlı kültür dergisini anımsatarak, Bulgaristan Yazarlar Birliği ile yeniden kurulacak iş birliği sayesinde bu köprünün canlandırılabileceğini dile getirdi.

Sohbet sırasında yaptığım küçük bir espri salonda gülümsemelere yol açtı:

"Eğridere'nin lokantalarında Mastika, Uzo ve Yeni Rakı aynı masada kardeşlik edebiliyorsa, insanlar neden edemesin?"

Belki de forumun bütün felsefesi bu cümlede gizliydi.

Ardino'da doğayla iç içe güzel bir kır lokantasında kahvaltımızı yaptıktan sonra dönüş yoluna çıktık. Yunanistan'da Arda Nehri kıyısındaki küçük bir tavernada öğle yemeği yedik. Sonra herkes kendi şehrine döndü.

Ama aslında hiçbirimiz artık aynı insanlar değildik.

Rodop Dağları'nın rüzgârı biraz şiirlerimize, biraz da yüreğimize sinmişti. O temiz dağ havası, kardeşlik üzerine kurduğumuz cümleleri, okuduğumuz dizeleri Balkanlar'ın dört bir yanına taşıyacak gibiydi.

Sabahattin Ali'nin doğduğu kasabadan ayrılırken geride yalnızca güzel anılar bırakmadık. Yeni dostluklar, geleceğe uzanacak ortak edebiyat projeleri, kültür köprülerinin ilk taşlarını da bıraktık.

Çünkü edebiyatın en büyük gücü budur:

Devletler sınırlar çizer.
Şiir ise onları sessizce aşar.

Etkinliğe dair bir görsel.

Hüseyin Duygu Bey etkinlikte konuşma yaparken.

Hüseyin Duygu Bey, etkinliğe kıymetli sanatçılarla beraber.

Doğanın ve Şairin Kardiyogramı

Bextiyar Hesenov (Bahtiyar Hidayet)

Bir zamanlar
Gökyüzü sessizdi
Sonra aniden gökyüzü beklenmedik bir yetenek gibi gürledi.

Şiddetli bir yağmur yağdı —
Her damla bir kelime, her akıntı bir şiir dizesi

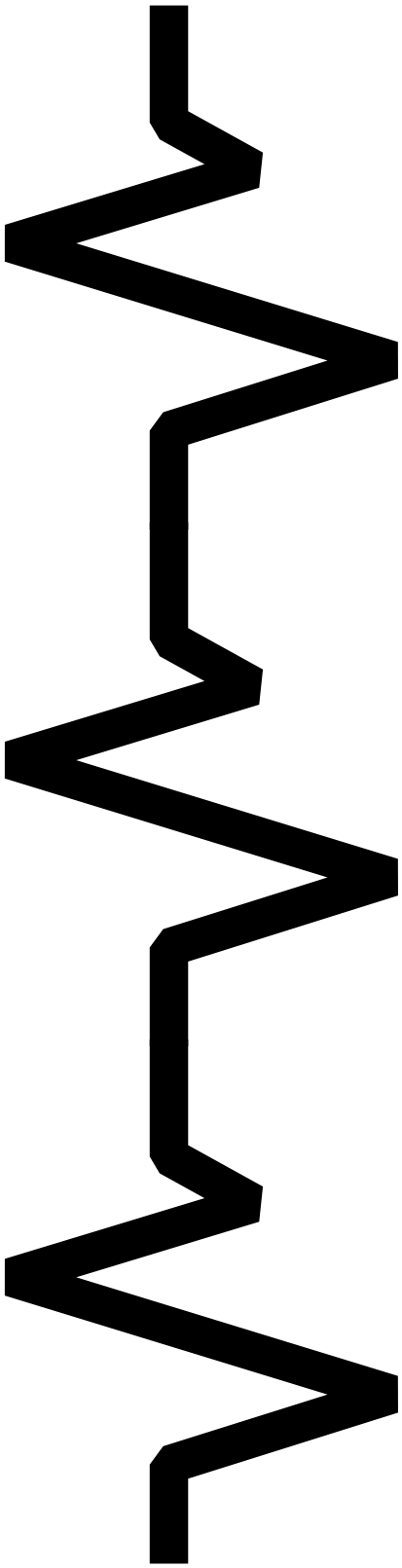
Ağaçlar yıkandı,
Sis beyaz bir havlu gibiydi — kendilerini kuruttular.

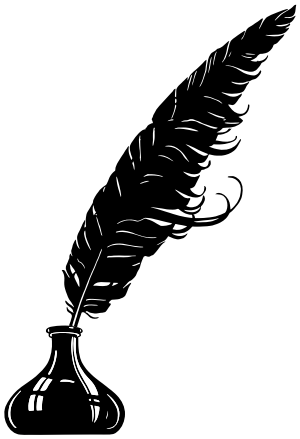
Toprak çatladı, suya susamıştı,
Su yaralarını iyileştirmek için içeri sızdı.

Damlalar neşeyle sıçradı
Sanki yukarıdan bir vahiy getiriyormuş gibi
Haber geldi — bu yıl bereketli olacak.

Toprak da kutlamaya katıldı,
Bu ilahi tören için Tanrı,
Gökyüzünden beyaz şekerli fıstıklar saçtı — dolu yağdı.

Ovalar ölümün eşiğindeydi,
Ta ki aniden o şimşek çakana kadar.

O kavisli, keskin çizgi,
Bir kardiyogram gibi —
Doğa yaşayacak.

Damlalar birleşti ve bir sele dönüştü, kardeşim.
Ama üzülüyorum ki, bir araya geldiğimizde,
Ya işe yaramaz bir kurum yaratıyoruz,
Ya da zayıfları eziyoruz,
Ya da bir suç çetesi kuruyoruz.

Gökyüzündeki beyaz bulutlar,
Kendilerinden emin bir şekilde hareket ediyorlar,
Sanki karmaşık bir tıbbi operasyon geçirmiş beyaz elbiseli
doktorlar gibi,
Rüşvet ve hediyeler olmadan.

Ama hastanede bir şair vardı,
Tedavisi için yeterli parası yoktu.

Hayatının tüm yolları düz çizgilerdi,
Sadece kalbinin kardiyoqram çizgisi eğriydi...
...Görünüşe göre bu çizgi yakında düzelecek,
Çocuklarını düşünüyor,
Gözyaşları yağmur gibi.

YouTube Spotify

Futbolseverler, fanatikler ve holigan troller! Hazır olun çünkü bu ikili her şeye el attığı gibi futbola da el atmış durumda. Amatör ruh, yüzde yüz heyecanla şahsi analizler, kulüpler ve futbolun geleceği, topun hayatın doksanına doğru yüksek hızla ivmelenmesi hepsi bu programda!

Amatör yorumcular Muhammet Fatih Dur ve Abdullah Emre Aladağ bu seferde Türk futbolu için dirsek çürütüp seslerini yoruyorlar.

Kısacası bizde bilgi olmaz duyum olur.

Forvetin Arkası Spotify ve Youtube'de!

Her şeyin zamanı ve gök altında olan her işin vakti vardır. Doğmanın vakti, ölmenin vakti, aramanın, bulmanın, yitirmenin vakti vardır. Allah yükleyecek, biz taşıyacağız.

Kemal Tahir - Devlet Ana

Sahir